

VIA EMPRESA APLAUDIMENTS D'AGRAÏMENTS I D'ÀNIMS

Primera lliçó del coronavirus: valorar econòmicament i socialment el personal sanitari.

Sortim cada dia al balcó a aplaudir al personal sanitari, agraïm la seva generositat i els donem ànims. Les nostres vides estan en les seves mans. Les d'ells i les d'elles. Moltes d'elles amb un estrès sobreposat perquè segueixen dedicant més hores de cura i de dedicació a la llar. A més a més, un percentatge important d'elles són mares solteres i, per les normes de confinament, carreguen aquests dies amb el 100% de la custòdia. Totes elles haurien de tenir un suport per part de l'estat de 600 € per poder pagar cangurs o personal que les ajudi a casa, tal com està fent el govern italià.

Fets i no paraules és el que volem les feministes

La meva cunyada molt ben preparada com a infermera va haver d'abandonar la seva trajectòria professional quan va néixer el seu segon fill. Les contínues guàrdies eren impossibles de compaginar amb el treball del seu marit, que, com estem acostumades a la nostra societat, guanyava més que ella. Ara, després de 10 anys, ella depèn econòmicament del seu marit, ha abandonat la carrera professional i li és molt difícil retornar al món laboral. Com ella, n'hi ha moltes.

Les infermeres dones que són la gran majoria del personal d'infermeria, tot i estar molt ben valorades com a professionals, tenen un dels nivells salarials més baixos de la Unió Europea i unes condicions de treball que fan impossible compaginar-les amb la maternitat i amb la cura dels fills. Algunes, com la meva cunyada, han d'abandonar la professió quan tenen el segon fill. Altres, durant l'última crisi i després de les retallades de Sanitat, van emigrar a Anglaterra o a Suïssa on cobren tres vegades més i són molt valorades.

El mateix passa amb el personal mèdic. Les persones que estan fent el MIR, la majoria dones, tenen condicions pèssimes, moltes guàrdies i sous molt baixos. Tot i que és l'edat millor per ser mare (25-30 anys), les dones no podran plantejar-se seriosament crear una família o ser mares durant els 4 anys del MIR.

El 77% de les professionals sanitàries a l'estat Espanyol són dones. Segons un estudi del 2018 de les CCOO i de la UGT, elles cobren de mitjana 8.941 € menys que els seus companys.

Segons un altre estudi de l'Organització Mèdica Col·legial, el 2017 només el 45% de les metgesses espanyoles tenien una plaça en propietat en el sistema sanitari, davant del 54'4% d'homes. A més a més, ells copen les especialitats millor pagades i amb més complements com cirurgia i traumatologia.

En aquests moments en què valorem tant la feina que fa tot el personal sanitari i que sortim al balcó cada dia a les 20 h per aplaudir i donar ànims, podríem reconsiderar el seu valor social i econòmic en el futur. Cal valorar la sanitat pública com un tresor i posar tots els recursos necessaris.

Tampoc ens podem permetre com a país la pèrdua de talent femení i menys en un sector clau per a la supervivència de la societat com és el sanitari. L'arrel del problema és la persistència d'una societat patriarcal i androcèntrica que només persegueix i premia la rendibilitat econòmica i la producció, els diners i els guanys. Una societat que valora més els futbolistes que els professionals de la sanitat o de l'educació, que els investigadors i que la cultura, no és humana; s'ha perdut.

Aquesta crisi ens ha de servir per fer canvis profunds i sobretot revertir les estructures patriarcals i androcèntriques que regeixen la nostra societat. Aquesta crisi és una oportunitat per fer un gran pacte social que inclogui per fi la visió del 50% de la població, que som les dones. Cal canviar les estructures econòmiques i socials que depenen de l'oligarquia i de la gran banca. En primer lloc, organitzar els temps i els espais en clau femenina (combinant temps professional i personal). Ens omplim la boca amb l'Agenda de les Nacions Unides 2030, però el que hem de fer és complir-la. Hem d'aconseguir que hi hagi paritat, és a dir, un 50% de dones en tots els llocs de decisió; apostar per una economia sostenible i ecològica; i posar a les persones, la seva salut i el seu benestar en el centre de la societat.

Anna Mercadé i Ferrando